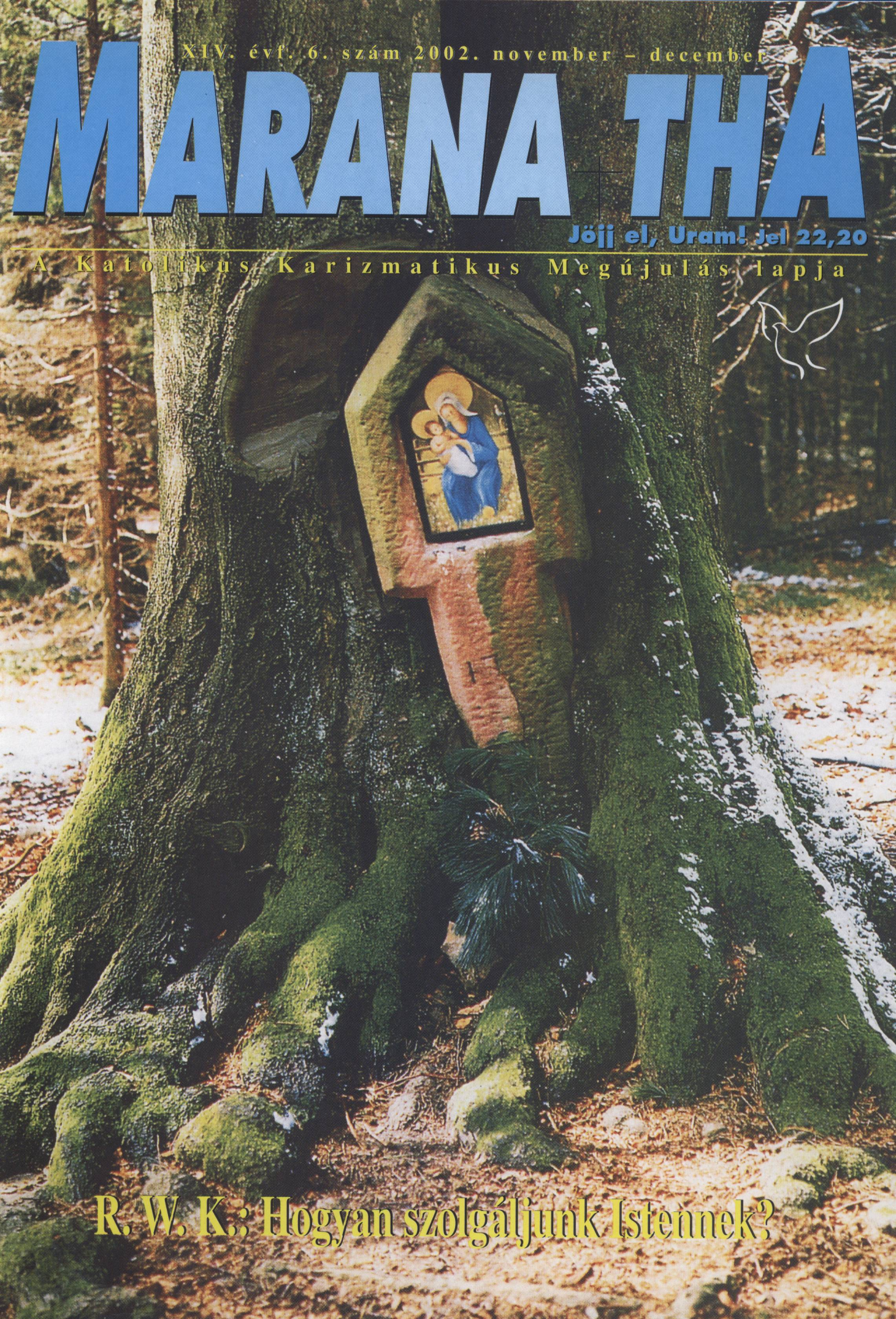
XIV. évf. 6. szám 2002. november – december

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

R. W. K.: Hogyan szolgáljunk Istennek?

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

9. Adj hálát az Úrnak és dicsőítsd az Ő nevét

Aki nem ismeri Istent nem tud neki hálát adni, s nem tudja Őt dicsőíteni. A Szentlélek tanít meg arra, hogy Isten szeret, közel van hozzánk és minden ami boldoggá teszi életünket az az Ő ajándéka. Ezért mondja Pál apostol: „Adjatok hálát mindenért." (1 Tessz. 5, 17). A zsoltáros pedig újra és újra felszólít az Úr dicséretére, mert „jó dolog az Urat dícsérni" (Zsolt 92, 2). A teremtés, a megváltás, az örök boldogságra szóló meghívás egy életre elegendő alap arra, hogy szüntelenül dícsérjük Istent. A dicsőítő ima felszabadít az aggodalmaktól és szorongásoktól; a hálaadó ima pedig megtanít a helyes gondolkodásra. Mert bölcs az, aki nem a hiányaira tekint, hanem arra, amilye van. A hálaadó lelkület az egyszerű dolgokban is hozzásegít az örömhöz.

Jézus eljött, hogy megtanítson szeretni!

A szeretet az embernek, mint szellemi személynek a legnagyobb lehetősége, hogy megtalálja identitását, lelki fejlődését és szellemi egységét Istennel, a világgal és embertársaival. Ahol nincs meg ez a spirituális communio, ott nincs igazi egyetértés, nincs igazi barátság, nincs igazi házastársi kapcsolat. Sőt, azt is lehet mondani, hogy ahol ez nincs meg, ott elveszítik a szavak igazi tartalmukat. Mert a szellemi egység adja meg a szavak igazságtartalmát. Ha azt mondom neked: virág, folyó, égbolt, mező, akkor ezt pontosan úgy érted, ahogy én mondani szeretném neked. De ha nincs benned szeretet, akkor hátsó gondolatok születnek meg benned: „Biztosan azért mondja, hogy virág, mert ezzel el akarja terelni a figyelmemet... ezzel az üres romantikával." A rossz feltételezése minden emberi kapcsolat elhidegüléséhez, végső soron halálához vezet. Ezért fontos, hogy **tanulj meg szeretni!**

Sokan olyan ürüggyel próbálnak kibújni ez alól, hogy „parancsszóra nem lehet szeretni". Ebben teljesen igazuk van. Igazuk van, mint a világ fiainak, mert a világ fiainak itt van életük csődje: „Nem tudok szeretni, és kész" – mondják. Ezzel véget vetnek a barátságnak, a házasságnak, szülőkkel való kapcsolatnak. A szeretetet nem Istentől kapott ajándéknak tekintik, hanem csupán egy érzésnek, ami vagy jön a természetükből vagy nem.

Isten fiainak azonban ilyenkor nyílik meg a legnagyobb lehetőségük, amikor fölismerik tehetetlenségüket és Istenhez fordulnak. Akkor az isteni kegyelem elárasztja életüket és hatalmas dolgokat fognak tenni.

Azt mondod: „Nem tudok szeretni!" Nyisd meg szívedet Isten előtt és hittel kérdd: jöjj Szentlélek, jöjj Szeretet Lelke és taníts meg engem a szeretet titkára! Isten ekkor elkezdi tanítani az embert, megkezdi vele a **szeretet iskoláját**. Ennek az iskolának az elvégzése fontosabb minden egyetemi végzettségnél, mert **ezen múlik az ember örök sorsa**! Isten nem tud mit kezdeni azzal az emberrel, aki élete végén elé áll és nincs benne egy mákszemnyi szeretet sem. Nem tudja betölteni szívét az Ő szeretet-lényével, ha nincs helye a szeretetnek az ember szívében, ha tele van az önzés jéghegyeivel. S ha ez így marad, akkor örökre bolyong a jéghegyek között boldogtalanul és dideregve, mert a szeretet napsugarát elutasította. Ez rettenetes!

1.

A szeretet iskolájának alapszintje a **gondolatok megszentelése**. Jót gondolni és jót akarni – ez elhatározás kérdése. Jézus azt mondta: *„Boldogok a tisztaszívűek, ők meglátják Istent"* (Mt 5,8). A szeretet fölépítése a szeretet gondolatainál kezdődik. Ugyanakkor a fordítottja is igaz: a szeretet csökkenése a rossz gondolatoknál kezdődik. Amikor valaki saját önzése miatt, vagy mások rosszindulatú szavai miatt elkezd rosszat gondolni barátjáról, munkatársáról vagy házastársáról, szeretete csökkenni fog és egyre nagyobb távolságot érez a másikkal szemben. **A szeretetlen gondolatok elválasztják, a szerető gondolatok összekötik a szíveket**. Ilyen egyszerű az élet!

2.

A szeretet iskolájának középszintje a **szeretet szavainak kimondása**. Amerikai családfilmekben megfigyeltem, hogy amikor egy édesapa nagy veszedelemből menti ki kisfiát és a gyermek remegve áll előtte, akkor átöleli és fülébe súgja: „Ugye tudod, hogy nagyon szeretlek." A fiú válaszol: „Apa, én is nagyon szeretlek." A jeleneten elárad a béke és az öröm, a nézők néha sírnak ezeken a képsorokon. Ezt nagyon komolyan kell venni, mert **a szeretet szavai életet mentenek!**

Ezeknek a szavaknak megvan az a varázsuk, hogy fölemelik az embert, megvigasztalják, megerősítik önbizalmában, békét adnak és erőt a küzdelemhez.

Ne féljünk kimondani a szeretet szavait! Ne gondoljuk, hogy a szótlanság és a keménység az igazán férfias (vagy nőies, abban az értelemben, ahogyan manapság sok nő a férfiasságban keresi a női identitást és magatartást). Pedig a ridegség nem férfias, hanem embertelen magatartás, mert az ember identitása a szeretetben van és nem a hidegségben. Ne féljetek kimondani a bocsánatkérést, ha megbántottátok egymást!

A lelki kultúra a beszéd kultúrájában mutatkozik meg leginkább. Aki indulatait le tudja győzni, aki feszült helyzetben is tud szeretettel megnyilatkozni, annak van lelki kultúrája, mert felül tud emelkedni önmagán. Az indulatait szabadjára engedő, ösztönös ember tör, zúz maga körül, kapcsolatokat, életeket rombol, mert rossz kedve van, mert engedte feltörni lelke mélyéből a sötét erőket. **A szeretetben élő emberben a lélek uralkodik a test fölött, és annak minden indulata fölött.**

3.

A szeretet iskolájának felsőfoka a **szeretetből fakadó cselekvés**. Nem egy-két alkalommal, hanem mindennap, kitartóan egy életen keresztül. Jézus azt mondta, hogy ez annyira fontos, hogy még az ellenséggel kapcsolatban sem szabad kihagyni, vele is jót kell cselekedni: *„tegyetek jót haragosaitokkal"* (Lk 6,27).

Az első pillanatban ez könnyűnek látszik, főleg a házasság vagy a barátság kezdetén. Szinte versenyeznek egymással a házasfelek, ki tud több örömöt szerezni a másiknak. De később, amikor félreértések, indulatok, rossz feltételezések jönnek létre, akkor már egyre ritkábbak lesznek a jó cselekedetek. Ilyenkor alakul ki sok házasságban a „lövészárok-szindróma". Mindkét fél beleássa magát a saját előítéleteinek lövészárkába és támadják egymást. Sok esetben éveken keresztül zajlik a „játszma". Jézus azt mondja, ennek nincs semmi értelme, **a szeretet cselekvésében van a megoldás**.

Történt, hogy egy házaspár összeveszett egymással. Mivel nagy volt a lakásuk, az egyik a ház egyik végébe, a másik a ház másik végébe költözött. Előfordult, hogy napokig nem találkoztak egymással. A feleség egy alkalommal megbetegedett. Orvoshoz ment, aki azt mondta, bizonytalan a jövő, meg kell várni a szövettani eredményeket. A feleség hazament és sírni kezdett: „Mi lesz, ha meghalok? Még el sem tudok búcsúzni a férjemtől, pedig mennyi jót köszönhetek neki!" Írt egy levelet: „Kérlek, bocsáss meg, nagyon szeretlek, köszönöm mindazt a jót, amit eddig tettél értem." A levelet férje párnája alá tette. Este, amikor megjött a férfi, megtalálta a levelet, meglepődött, majd átsietett feleségéhez és azt mondta: „Bocsáss meg te is, nagyon szeretlek." A szövettani eredmény megjött, negatív, minden rendben van. A házaspár ezután jobban vigyázott a szeretetre.

A jó megcselekvése néha csupán ennyit jelent: egy levél, egy szerető ölelés, egy kedves gesztus, egy születésnapi ajándék, segítség a takarításnál, bevásárlásnál, stb. Ezek nagyon fontosak, mert erősítik az összetartozást, a lélek örömét és biztonságát. Ne féljetek jót tenni akkor se, amikor a másikat látjátok hibásnak!

A jó megcselekvése nem gyengeség, hanem erő! Abból az erőből fakad, ami Isten szívében van, hiszen Ő, a mi mennyei Atyánk, már akkor szeretett, *„amikor még bűnösök voltunk"* (Róm 5,8). Ezért küldte el a Megváltót. Nem azt nézte, hogy milyenek vagyunk, hanem arra vágyódott, hogy egyek legyünk Vele! Vágyódott arra, hogy részesítsen bennünket örök országában. Vágyódott arra, hogy megmentse lelkünket az örök szenvedéstől. Vágyódott utánunk, mert szeretett! Ez a karácsony üzenete.

Katona István
főszerkesztő

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK
ÁLDÁSOKBAN GAZDAG
KARÁCSONYI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

GONDOLATOK MAGAMRÓL

Mire észrevettem magam, már régóta benne voltam a világtörténelem szakadatlan nyüzsgésében. Emberek és dolgok csoportosultak körém, gondolatok formálódtak rólam, lépések és mozdulatok siettek felém, számon tartottak mindent rólam, ami egy induló életről számon tartható és voltak, akik már el sem tudták képzelni az életüket nélkülem. Magam pedig csak évek múlva jöttem rá, hogy vagyok, létezem, élek. Ez a „rájövés" sem volt valami különös, megdöbbentően nagy feleszmélés. Inkább talán csak annak a megérzése, hogy a múltból a jövő felé tartó lépéseimhez nekem is van valami közöm. És ez az érzés fokozatosan naggyá nőtt bennem: közöm van magamhoz, birtokolom magamat.

Hogyan tettem szert magamra? Minden mást, amim van, kaptam, vettem, csináltam. Magamat is kaptam. Észrevétlenül, csendben lettem ajándékként. Előttem ősök hosszú sora. És mindegyik adott belém valamit. Évezredek távolából akarták, hogy legyek és hogy megajándékozhassanak saját magammal. Vagy talán azok a nagyon távoliak nem is akartak? Csak életük közvetlen folytatását kívánták és egyszer a hosszú sor elérkezett hozzám? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy a menet haladt a maga útján és elérkezett hozzám. Nem szakadt meg. Pedig megszakadhatott volna. Útjában állandóan ott leskelődött a halál, a háborúk, a katasztrófák. Valaki mégis őrködött felette. Valaki akarta a szüntelen folytatást. Valaki akart engem, akinek hatalmában volt elődöket küldeni elém és rajtuk keresztül megajándékozni az élettel, magammal. Kellettem valakinek. Ez a Valaki Isten.

Szeretném meglátogatni végtelenségének és örökkévalóságának birodalmában Istent. Szeretném megkérdezni Tőle, hogy miért kellettem Neki? Miért akart megajándékozni saját magammal? Szeretnék szembenézni Vele és olvasni arcvonásaiból. Szeretném ellesni gondolatait. Szeretném vallatóra fogni, mi közünk is van egymáshoz? De még gondolatban is oly nehezen találok Rá. Olyan embertelenül elképzelhetetlenek mindazok, amiket tanultam Róla. Annyira fenséges mozdulatlanságba merevítik vonásait, hogy ijedten némulnak el Előtte a kíváncsi kérdések. Nagysága, tökéletessége, hatalma annyira lenyűgöz, hogy csak néma csodálattal tudok hódolni Neki. Mégis úgy érzem, Isten foghatóvá akarja tenni Magát számomra. Hiszen ajándékul adott magamnak engem, és így lett közünk egymáshoz. Ő akarta hát, hogy egymáshoz közünk legyen, és ezzel följogosított a kérdezésre. Jól tudom Róla, hogy örökkévaló. Az, ami a teremtés előtt volt, épp úgy jelen Neki, mint a mostani pillanat. És Számára újat a jövő sem hozhat, mert örök jelenében az is benne van. És nemcsak az van benne, ami helyet kapott vagy helyet kap az idő egymásutánjában, hanem az is, amiből soha nem lesz lét. Benne van minden el nem mondott szavam, minden meg nem született mosolyom, minden ki nem gondolt gondolatom. Benne vannak azok, akik soha nem születnek meg. Benne vannak azok a mindenségek, amelyeket soha nem teremtett meg és nem is fog megteremteni. Benne van ez a mindenség is. Így is, ahogy valóban megteremtette, de benne van máshogy is. Benne van úgy is, hogy nincs az égen Göncölszekér és Fiastyúk, hogy nem a Nap adja a meleget, hogy hiányoznak a galaktikák és fényévek száguldó gyorsasága, hogy nincs élet a földön... Vagy ha mégis van, az nem ér el hozzám. – Igen, az Ő örökkévalóságában benne van az a mindenség, amely egészen olyan, mint ez a most teremtett valóság, csak én hiányzom belőle. És Istennek e temérdek lehetőség közül, ami benne van az Ő örökkévalóságában, mindentudásában, valóságának pont az kellett, amelyikben én is benne vagyok.

Jó lenne hangosan felkiabálni és beszáguldani az összes csillagpályákat, és-és szétharsogni az egész mindenségnek: nem véletlenül tévedtem bele a történelembe, nem a vak sors keze rángatott bele a létbe. Természeti és biológiai szükségszerűségeken keresztül, nem egy esetleges tagja vagyok az életeken keresztül zarándokoló embermilliárdoknak; hanem Isten személy szerint akart engem. Kiválasztott, mert kellettem Neki. De hát miért? És miért az egész teremtett valóság? Minek kell Istennek a Rajta kívül megjelenő lét, élet? Minek Neki az ember? És miért kellek Neki én?

Tudnék-e válaszolni, ha tőlem kérdeznék, miért fordult oda a szívem valakihez? Miért fontos számomra valaki, akiből semmiféle hasznot nem akarok húzni, akitől nem segítséget várok, aki mellé csak egyszerűen jó odahúzódni, szemeibe nézni, hallgatni szíve dobbanását?

Hogyan tudnék magyarázatot adni a szeretetre, amikor ez maga mindennek a legvégsőbb magyarázata: szeretek, mert szeretek: szeretem, mert szeretem.

Isten is a kinyilatkoztatásban csak ezt a magyarázatot adja, egyedül ezzel indokolja, hogy miért kellett Neki az ember, miért kellettem Neki én.

„Nem azért egyesült veletek és választott ki titeket az Úr, mert számra sokan vagy kevesen vagytok, hanem mert szeretett az Úr titeket..."
(MTörv 7,7-8)

„Mert szeretsz minden létezőt, semmit sem utálsz azok közül, akiket Te alkottál."
(Bölcs 11,25)

„Örök szeretettel szeretlek téged, ezért vontalak magamhoz könyörületesen."
(Jer 31,3)

„Gyönyörűség számomra az emberek közt lenni."
(Péld 8,31)

„Mióta beszélek róla, gondolok is rá, ezért dobog érte a szívem."
(Jer 31,20)

„Elfeledkezhet-e az asszony gyermekéről?... És ha el is feledkezne, én nem feledkezem el rólad. Kezeimre írtalak föl téged."
(Iz 49,15-16)

„Kellemes illatként fogadlak titeket."
(Ez 20,41)

„Erős benned a te Urad Istened, megszabadít téged, nagy öröme telik benned; szeretetből hallgat, dicsérettel örvend fölötted."
(Szof 3,17)

„Aki titeket bánt, az én szemem fényét bántja."
(Zak 2,8)

„Szerettem Sionot nagy hévvel."
(Zak 8,2)

Ezeket a szeretetében visszautasított Ószövetség-Isten mondja el. Az az Isten, aki arra készülődik, hogy visszautasított szeretetét az Újszövetségben emberi formában hozza el közénk és itt elmondja nekünk, hogy kimondhatatlanul vágyódott arra, hogy a terített asztal meghittségében találkozzon velünk és ott saját testével és vérével tápláljon minket (engem). És Ugyanő, mielőtt a Golgota porába vérével írta be, hogy szeret minket (szeret engem), elmondta azt is, hogy senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.

A létem tehát innen forrásozik. Azért vagyok, mert Isten szeret, fontos vagyok Számára, kellek Neki, vágyódik utánam, a szeretet egymást átölelő csendjében találkozni akar velem.

Izmaimban erő feszül, minden idegszálamban egészség és élet árad. Vágyak és célok hevítenek. Sok megküzdött esztendő után érzem, hogy keményre edzett akaratom előtt nincs lehetetlen. A mozgás, a tevékenység, a küzdelem életelemmé vált. Néha szinte úgy érzem, hogy magamban birtoklom az egész mindenséget. Szeretem magam és szeretem az élet verőfényes ragyogását. Szeretem a száguldást a pályán a sokszínű célok felé. Mégsem váltam magamat dédelgetővé, minden áron verőfényt keresővé, esztelenül, csupán a száguldás gyönyöréért száguldóvá. Céljaim eszmékhez igazodtak, cselekedeteimmel mindig értékeket akartam valósítani. Emberré dolgoztam magam és munkám nem volt eredménytelen.

De hát mit ér mindez? A feszítő vágyak, a célok, a munka, az eredmény? Mit ér mindez, amit kidolgoztam magamból, ahhoz képest, hogy Isten az örökkévalóságban szeret engem, fontos vagyok Neki, vágyódik utánam? Mit adhatok azon túl magamhoz, hogy az Örök Szeretet átölelve tart? Milyen emberi erőfeszítés növelheti még az értékemet? És mit érnek az eddigiek is? Ennek a Szeretetnek fényében értéktelenné silányul minden más bennem.

Vagy mégsem? Nehéz megtalálni a helyes választ. Biztos, hogy Isten felém irányuló szeretete mellett elhalványul minden egyéni értékjelző tényezőm. De az is biztos, hogy nem egy sablonembert szeret bennem Isten. Nem az azonos séma több milliárdodik utánnyomataként vagyok fontos a Számára. Cselekedeteket formáló személynek kellettem Neki, aki cselekedeteivel éppúgy szabadon dönt afelől, hogy viszont szereti-e Őt, mint ahogy Ő is, az engem személy szerint létrehozó teremtő cselekedetében szabadon fogalmazta meg az irántam való szeretetét. Ezért nem mindegy az, hogy kitárulkozom-e vagy sem, hogy szeretem-e a verőfényt vagy nem, hogy megküzdött esztendők érlelnek emberré vagy nem, hogy észreveszem-e Isten szeretetének ragyogását máson is vagy nem. Életem minden rezdülése, idegszálaim legparányibb mozgása válaszadás lehet Isten szeretetére. És nem mindegy az, hogy a felém sugárzó isteni Szeretettel csak passzívan hagyom átölelni magam, vagy párbeszédbe kezdek Vele. Nem mindegy, hogy ennek a Szeretetnek ajándékaként csak magamat fogadom el, vagy pedig az egész magamba ölelt mindenséget is. Nem mindegy, hogy csak magamat, csak az életet, csak a napsugarat, csak a felfelé szökő pályát szeretem, vagy szeretem bennük a velük megajándékozó Istent is.

Szeretném, ha Isten szeretete nemcsak tudott valóság lenne a számomra, hanem minden idegszálammal érezném is ezt. Szeretném, ha nemcsak az üdvösségtörténetből bontakozna ki ez előttem, hanem megérezném ezt minden felém forduló földi szeretetből, saját nekirugaszkodó vágyaimból, a munka üteméből, a ke-

nyér ízéből, a boros pohár összekoccanásából, a televízió képernyőjéből, a telefon csengéséből, a vidám nevetésből és a kicsorduló könnyekből is. Szeretném, ha minden Isten szeretetüzenetének postásává lenne. Mert hát az is minden, csak én alig látom ezt meg.

Azelőtt feszélyezett Isten. Valami nagy-nagy komputernek képzeltem el, aki szorgosan gyűjt milliárdokról milliárd adatot. És nekem rettegnem kell, mert hátha a sok művelet után csak félresikerült eredmények maradnak vissza, a roppant mechanizmusban elvész csekélyke, törékeny jó szándékom is, és rossz lesz a végső információ. Ezért állandóan tusakodnom kell saját magammal, lemondani az élet örömeiről, beleásni magam a siralom völgyébe és így kiművelni az erényeket, az érdemszerző cselekedeteket, a biztosan bemérhető jó adatokat.

Most máshogy látom. Isten annyira szeret engem, hogy az egész mindenséggel együtt odaajándékozott magamnak.

Elém küldte a történelmet ősbűnnel és szeretettel, tüzes szavú prófétákkal és a Golgotán túl is szerető Jézussal.

Elém küldte az ősöket, a szülőket és a testvéreket. Játszópajtásokat kerített mellém és barátokat. Csillagos eget borított fölém és a virágzó földet terítette szőnyegül elém. És Maga is jön. Vagy nem is jön. Szüntelenül itt van, csak arra vár, hogy végre észrevegyem és ezt mondjam Neki: Szia!

Thiry Pista
(Thiry István atya)

Hogyan őrizhetjük meg szeretetünket az Egyház iránt?

1. Amikor a Szentatya, a püspök vagy a zsinat (világegyház püspökeinek közössége) szól hozzánk, nyitott szívvel és készséges akarattal hallgassuk. Űzzük el szívünkből a manapság oly divatos, rosszindulatú kritikát, amely képes megmérgezni a legszebb kapcsolatokat is.
2. Értékeljük nagyra Egyházunkban a szentségi életet, különösen a bűnbánat szentségét és az Oltáriszentséget. Adjunk ezért hálát az Úrnak!
3. Becsüljük nagyra Egyházunkban az imaéletet, különösen a szentmisét és a zsoltárimát (zsolozsma), de mindenfajta imát is, mely által elmélyül kapcsolatunk Istennel.
4. Értékeljünk nagyra az Egyházban minden Istentől kapott hivatást, házasságot, papi és szerzetesi életet; a megszentelt élet különböző formáit.
5. Becsüljük nagyra a szerzetesi élet fogadalmait: szegénység, tisztaság, engedelmesség. Ezek Isten Országának a jelei, amelyek ellentétben állnak a világban divatos pénzvágyból, élvezetvágyból, hatalomvágyból fakadó szemlélettel.
6. Értékeljük nagyra a szentek közösségét. A szentek nemcsak példát adnak az evangéliumi életre, hanem imádkoznak értünk, segítenek bennünket az üdvösség útján. Amikor tiszteljük őket, megvalósítjuk azt a misztériumot, amelyben megvalósul a dicsőséges és a küzdő egyház egysége.
7. Tiszteljük az Egyházban az önmegtagadásra szóló meghívást. Jézus azt mondta, hogy mindennap vegyük fel az önmegtagadás keresztjét. Így biztosítjuk a lélek uralmát testünk fölött.
8. Adjunk hálát azért, hogy az Egyházban vannak templomok, az imának, a csendnek és Isten jelenléte megtapasztalásának helyei. Mindig tisztelettel és áhítattal lépjünk be a templomba, ne kritizáljuk a festményeket és szobrokat, mert akkor nem találjuk meg a belső békét.
9. Tiszteljük az egyházban a szabályokat és törvényeket. Ezek segítenek abban, hogy Krisztus Testének intézményes élete zavartalanul működjön.
10. Legyünk készségesek egyházi vezetőink támogatására és segítésére. Hibáik továbbmondása, jellemük becsmérlése növeli az elégedetlenséget és megosztottságot okoz közöttünk.
11. Értékeljük nagyra a teológusok munkáját. Az első századoktól napjainkig azon dolgoztak, hogy Jézus tanítását megismerjük és meg tudjuk valósítani mindennapi életünkben.

12. Becsüljük és tiszteljük azokat a nagy tanítókat, szervezőket, akik az egyháztörténelem folyamán maradandót alkottak. Ne túlozzuk el a mai kor nagy egyéniségeit, hiszen Isten szentsége és bölcsessége az elmúlt 2000 évben nagyon sok férfiben és nőben ragyogott fel.
13. Értékeljük nagyra, hogy Krisztus Urunk maradandóan megosztotta Lelkét az Egyházzal. A Lélek jelen van az egész Egyházban és vezetőiben. A Lélek mindenkit irányít, aki megnyitja előtte szívét. Minden hívő emberre hatással van.
14. Adjunk hálát, hogy az Egyház közvetíti Isten egyetemes üdvözítő tervét. Az embernek ugyan megvan a szabadsága arra, hogy határozottan visszautasítsa Istent, Isten azonban mindent megtesz – egészen halálunk pillanatáig –, hogy befogadjuk az Ő szeretetének ajándékát.
15. Értékeljük nagyra, hogy az Egyház hirdeti Isten kegyelmének erejét és fontosságát. Ezáltal megőriz bennünket a pesszimizmustól és az önhittségtől.
16. Adjunk hálát azért, hogy az Egyház mindig újra buzdít a felebarát szolgálatára. Hangsúlyozza, hogy nem elég csupán hinni, hanem a hitet meg is kell valósítani a szeretet gyakorlásával.
17. Becsüljük nagyra, hogy Egyházunk felhívja figyelmünket egy sötét hatalomra, a gonosz lélekre. Buzdít, hogy harcoljunk azokkal a lelki fegyverekkel, amelyeket Krisztus adott nekünk. Álljunk ellent azoknak a kísértéseknek, melyek lelkünk romlására vezetnek és üdvösségünket fenyegetik.
18. Adjunk hálát, hogy Egyházunk megőrizte Isten Igéjét számunkra. Hirdeti minden szentmisén az Úr szavait, hogy lelkünket táplálja és életet adjon általa.
19. Értékeljük nagyra, hogy Egyházunk újra és újra kiáll az emberi élet védelme mellett. Hirdeti, hogy az élet Istentől jövő, megismételhetetlen ajándék. Felemeli szavát minden életet romboló eszme ellen. Hirdeti, hogy a kegyetlenség, a gyűlölet, a háború, az abortusz, az euthanázia súlyos bűn az élet ellen.
20. Végül adjunk hálát azért, hogy Egyházunk – mint jó anya – hazavezet bennünket az Atyai házba. Gondot fordít arra, hogy lelkünket elvezesse az üdvösségre. Imádkozik értünk és tanításával segít, hogy életünk zsákutcáiból ki tudjunk jutni és a megtérésben megtaláljuk a belső szabadságot és az igazi örömöt.

D.L. Fleming S.J. után
(Lelkigyakorlat Szent Ignáccal)

Urunk szépsége elragadta lelkem...

Urunk megmutatta mindenekfölötti isteni szépségét és lelkem egészen elveszett benne. Láttam benne minden teremtett szépséget: az értelem szépségét, a gondolat mélységét, a lángész merész röptét, a művészet ihletét... Láttam az erkölcsi szépséget, a ragyogását mindannak, ami jó s ami tiszta... Láttam a rend, az arány, a kiterjedés szépségét; az összhang, a forma, a színek szépségét. Nem tudom: meg tudom-e mindezt értetni?

Mindezeket a dolgokat nem önmagukban láttam, mint ahogyan mindent látni szoktunk, de láttam az eredeti ősforrásukban, ami az Isten szépsége és én ezt a végtelen szépséget magát láttam, függetlenül minden teremtett szépségtől. Nem tudom mindezt elmagyarázni, mert én magam is csak láttam és imádtam, anélkül, hogy megérteni tudtam volna. Mindössze csak annyit tudok mondani, hogy jóllehet a lélek felismeri az isteni eredet jellegzetességét a dolgokban, amelyek abból folynak, azt is tisztán látja, hogy ezek a dolgok még csak megközelítő képét sem adják az Ősforrásnak, amelyből fakadnak. Látja, hogy a teremtetlen szépség rásugároz önmagából valamit a teremtményekre s hogy Isten a szépsége mindannak, ami szép s bár ez a szép már önmagában is megcsodálni való látvány, maga a Végtelen Szépség, az Isten Lényegének ez az alkotóeleme leírhatatlanul fölülmúl minden teremtett szépséget, mint olyan ragyogás, amelynek érzékeltetésére nincs emberi kifejezés. Ez a csúcspontja e misztériumnak, amely elragadja a lelket és amely előtt megdermedve ámulnak összes képességei.

Urunk Jézus nem először engedte meg lelkemnek, hogy isteni szépségében gyönyörködjék, de eddig még kevésbé tudtam volna a látottakat elbeszélni. Egyébként is a fejem annyira kemény, a természetem pedig annyira hajlamos mindennek a megcsodálására, ami szép, hogy bizonyára nagy hasznára volt lelkemnek az isteni szépség e meglátása, amellyel szemben már csak felületesen érinti meg a teremtett szépség minden va-

rázsa és nem tesz rá olyan benyomást, amely valamely teremtményhez láncolhatná.

A szépnek a szeretete, úgy látom, három fokozaton keresztül segíti a lelket az Isten közelébe:

Először: Uralomra segíti a lélek nemesebb tulajdonságait az alacsonyabbrendűekkel szemben.

Másodszor: megtanít rá, hogy művein keresztül is az Istent imádjuk.

Harmadszor: A teremtmények csak fátylak lesznek, amelyeken keresztül a Teremtő képét láthatjuk.

Régente a szépnek a látása valósággal elragadta a lelkemet. Mikor először pillantottam meg a tengert, könnyek gyűltek a szemembe. Gyakran órákig szemléltem szótlanul a végtelenséget, anélkül, hogy el tudtam volna mondani: mit érzek. – A zene valósággal szenvedélyem volt, de még inkább az olvasás és a tanulás, aminek kedvéért holmi kis bolondságokat is csináltam titokban. Nem tudtam betelni a festők remekeinek a nézésével, noha magamnak semmi tehetségem nem volt a festéshez. Nem találok kifejezést annak az elmondására, milyen fáradhatatlan hévvel kerestem, hajszoltam mindenben a szépet, amelynek a kiélvezése azonban a kielégületlenség, az üresség érzését keltette bennem. Azóta rájöttem – és az enyémnél sokkal megbízhatóbb vélemény is azt tartja –, hogy az a szomjúság, amellyel a szép és az eszményi után futottam, tulajdonképpen csak előkészítője volt annak az útnak, amelyen az Isten vezetni kívánt.

Így éltem mindaddig a napig, amikor Isten hívó szavára egészen az Ő karja vezetésére bíztam magam. Hályog hullott le ekkor a szememről és élvezni kezdtem mindenekfölött a Te szépségedet, amely a szent dolgokban rejlik Istenem! Az Evangéliumban, a zsoltárokban, az Egyház szertartásaiban olyan mélységeket, annyi szépséget fedeztem fel, amely azelőtt nagyrészben rejtve volt előttem. Azután feléd emeltem tekintetemet, amellyel te tetted látóvá a lelkemet, és csak téged kerestelek, Istenem, mindenben, ami szép és mindenütt meg is találtalak. Téged kerestelek minden teremtményben s azok azt felelték: „Itt van az Isten." Kérdeztem a tengert: ott pihentél a mélyén, igazgattad vizének járását, fékezted hullámverésének dühét; a part meredek szirtjeiben a te felséges nyugalmad tekintett le rám; Veled találkoztam az erdő sűrűjében, a te ragyogásodat láttam a villám fényében, hangodat hallottam a mennydörgés, a vihar dübörgésében és nem reszketett meg a szívem, mert hiszen tudtam, hogy te jársz itt! Téged köszöntöttelek a hajnal hasadásában s az alkonyat homályában; a Te közelségedet éreztem meg a forrás csobogásában, a madárkák ezreinek reggeli trillázásában. Tekintetem elragadtatással ismerte fel teremtői bölcsességed munkáját a rovarok életének céltudatos rendszerességében, s megdöbbenve álltam meg azok előtt a misztériumok előtt, amelyeket isteni kedvteléssel rejtettél bele a virág életébe...

Megéreztem titokzatos munkálkodásodat nyári délutánokon, amikor tikkasztó forróság elernyedt álomba ringatja ugyan a természetet, de azért mégis ezernyi apró zörejnek érzékekkel alig felfogható halk zsongása terjeng a levegőben: csirák ezek, amelyek felpattannak, virágok, amelyek kinyílnak, parányok, amelyek egymást hívogatják és felelnek egymásnak s a maguk nyelvén mindannyian ugyanezt mondják:

Itt van Ő, dicsőség az Istennek!

Irgalmasságod tekintete sugárzik rám a csillagok szelíd fényében s ha a mindenség lenyűgöző méreteit próbálom szemlélni, abba sem szédülök bele, mert hiszen abban is csak Téged látlak, én Istenem!

S Téged csodállak meg teremtő kezed remekében: a szentekben s megilletődött áhítattal hallgatom a dicséret énekét, amelyet a hősiesség, a lángész, a tudomány és a művészet zeng feléd.

Téged látlak, én Uram Jézus, a szegény, a szenvedő, az ifjúság, az érett kor értelmében, tettrekész lendületében, de mert féltem, hogy itt már eltorzítva kell meglátnom isteni arcvonásaidat, máshol kutattam utánad és meg is találtalak, Istenem, a gyermek tekintetének a mélyén... Igen, itt vagy te, ebben a lélekben, amely még soha meg nem szomorított Téged s Te vagy az a titokzatos báj, amely ez ártatlan lény felé vonzza az emberi szíveket. Gyengesége és tehetetlensége nem volna elég ok rá, hogy ennyi szeretettel tároljanak fel előtte a szívek, de tiszta szemében a Te tekinteted ragyog felénk, aki osztatlanul uralkodol abban a lélekben, amelyet még nem tudott megközelíteni a bűn.

Íme: ez volt az első változás, amelyet Isten a lelkemben felidézett. De ez még nem volt minden. Mindaz, amiben eddig megcsodáltam a szépet, egyformán szép maradt ezután is, de én már nem tudtam annyira gyönyörködni a szépségében. Mint ahogyan a nap fénye elhomályosítja a csillagok ragyogását, úgy homályosította el lelkemben Isten látása minden teremtett szépség varázsát. Láttam ezután is a tengert, a földet, de már csak Istent néztem benne. Az idők folyamán mind erősebbé vált a vonzás, amellyel Őt kerestem és mind közömbösebbé lett minden, ami nem az Isten. Ha pedig az emberi természet mégis tetszését találná valamiben, a lelket szorongó érzés fogja el, mintha attól félne, hogy árulást követ el az Isten ellen; sietve áldozza fel gyönyörködését, hogy annál teljesebben csak az Istené lehessen. Ez azonban teljesen az Isten munkája és nem az enyém; én csak éppen a vonzását követem teljes akaratommal.

Lucie Christine

Hogyan lehet közösséget teremteni?

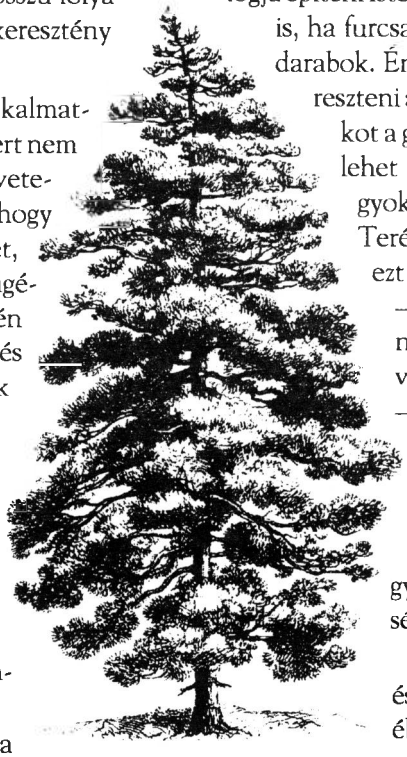
- Tanítás közösségvezetők részére -

II/2. rész

Szeretnék beszélni a **személyes kapcsolatról**.

Sokszor találkozom olyan vezetővel, aki a méltatlanság érzése miatt akarja föladni a vezetést. Úgy érzi, hogy ő erre nem méltó. Sok összetevője van, hogy miért érzi magát alkalmatlannak és méltatlannak a közösség vezetésére.

Egyik ilyen tényező a **kisebbrendűségi érzés**. Ha ez az oka, akkor meg kell tanulnia megszeretni és elfogadni önmagát Isten ajándékaként. Ez hosszú folyamat, de az egyik legszebb folyamat a keresztény ember életében.

Az is lehet, hogy azért érzi magát alkalmatlannak és kisebbrendűnek a vezető, mert nem készült fel a találkozókra (imaösszejövetelekre). Ilyenkor abban kell segíteni, hogy készüljön, vagyis kapjon lehetőséget, kapjon anyagot. Ez egy külön fejezetet igényelne, hogy mikor milyen anyag kell, én erre most nem hoztam recepteket, és nincs is a táramban, hogy tudjam, kinek milyen anyagot kell adni.

Ami miatt még alkalmatlannak vagy méltatlannak érezheti magát valaki, az az aggodalom, hogy **nem fognak rá hallgatni**. Ha hiteles a kapcsolata Jézussal és példát látnak a közösség tagjai nála, akkor fognak hallgatni rá. Bátorítani és erősíteni kell mindenkit ebben.

Három dolgot mondanék ehhez a hitelességhez és példaadáshoz:

1. Újra és újra **föl kell ébreszteni a vágyat a szívedben**. A vágyat, mégpedig a legnagyobbra, mert Jézus, a barátunk ezt kéri: Legyetek szentek, mert én a legmagasabbra tenném a mércét, újra és újra: **legyetek szentek!**

Kis Szent Terézt idézve: **„A mindent kell választani."**

Ne akarjatok félig keresztények lenni, mert az nagyobb botrány, mintha valaki nem keresztény. Akarjatok szentek lenni, mert Jézus ezt kéri. Hogy ez mit jelent, arról most nem fogok hosszan beszélni.

„Evezz a mélyre" – mondta II. János Pál pápa, és ebben az életszentség az, amit elsők között kér apostoli buzdításában a kereszténytektől. Lehet-e tanulni az életszentséget? Vannak-e olyan szempontok, amiknek segítségével növekedhetünk az életszentségben?

Föl kell ébreszteni a vágyat a szívünkben! Azt hiszem Saint-Exupéry-nél olvastam, hogy ne tutajt építs a másiknak, hanem a tenger utáni vágyat ébreszd fel a szívében, és akkor megtanul hajózni. Ha fölébreszti a tenger utáni, vagy a hajózás utáni vágyat, akkor föl fogja építeni Isten a tutajt. Az gyönyörű lesz, még akkor is, ha furcsa módon lesznek összeeszkábálva a fadarabok. Én hiszek ebben. Hogyha föl tudom ébreszteni a vágyat, és ha el tudom űzni azt a blokkot a gondolati és érzelmi síkról, hogy „úgyse lehet szent, mert erre én alkalmatlan vagyok... mert hogy mérjem össze magamat Terézzel, vagy Ignáccal, vagy bárkivel", ha ezt sikerül eloszlatnom és fölébred a vágy – amit nem én raktam a szívébe senkinek sem, hanem a Szentlélek, aki ott van és állandó vágyat ébreszt Isten után –, a két vágy találkozik. Mert Isten is vágyik az emberre és az ember is vágyakozik Istenre. Hogyha ezt össze tudom kapcsolni egyszerű eszközökkel, akkor csodának vagyok a tanúja, hogyan bontakozik ki a testvérek életszentsége.

Tehát a vágyat mindenképpen újra és újra a vezetőnek önmagában is föl kell ébresztenie a legnagyobb után, hogy „szent akarok lenni!" Ne a tapasztalatodból indulj ki, hanem Jézus Krisztusból és a hitedből.

A keresztség szentsége által mindent megkaptál ehhez. Ha hiszel benne, megtapasztalod.

2. Azután fontos az **isteni jelenlétben való élet**. Olyan gyönyörűen fogalmazta Jean Vanier a váci lelkigyakorlaton, hogy: „Az imádság: tedd kezedet Jézus kezébe és menjetek együtt." Ilyen egyszerű az imádság, Isten jelenlétének a megélése a leghétköznapibb helyzetekben.

Ott van veled Jézus. Ott jár veled. Ő megígérte, hogy veled van! Ha elhiszed, meglátod! Ha hiszel, akkor megtapasztalod, meglátod Isten dicsőségét. Ha nem hiszel, ha csak akkor érzed ezt, amikor túlárad

benned Isten szeretete, akkor nagyon keveset éltél meg ebből a kapcsolatból.

3. A harmadik pedig a **tűz**. A Szentléleknek a tüze, amit föl kell újra és újra szítani a szívünkben.

Fontos a **lelki táplálék** a közösségvezetőnek is és a közösség tagjainak is. Mivel táplálja magát? Nagyon sokszor csak nézegetjük a terített asztalt. A lakoma meg van terítve – nemcsak a szentmisén. Meg van terítve az Ige asztala, meg van terítve az Eukarisztia asztala, meg van terítve a találkozásnak ezer formája. Ott vannak velünk a szegények, a sérültek, a sebzettek. Terített asztal van, úgy szoktam fogalmazni, hogy Isten körülvett bennünket teljesen, mert azt mondta: *„Amit egynek a legkisebbek közül tettetek, azt nekem tettétek."* Azt mondta: *„Ez az én testem."* Azt mondta: *„Ti Krisztus teste vagytok."* Az Élet Igéjét adja, az örök élet Igéjét, az Igazságot. Teljesen körülvett. Ott van a Szentlélekkel benned, mi pedig az aranyhegy tetején üldögélő kolduskent állandóan kéregetünk, panaszkodunk, jajgatunk és mondogatjuk, hogy milyen is az egyházunk.

Másik oldalról kellene elindulni és táplálkozni kellene ebből a hatalmas gazdagságból, ahogyan Isten megterítette nekünk az Ő jelenlétével az asztalt. A szentségek és a szegények, a velük való közösség terített asztal az Istennel való találkozásra.

Az előző év missziós vasárnapjához írta a szentatya, hogy Krisztus arcának a szemlélése az Oltáriszentségben, elvezet bennünket Krisztus arcának szemléléséhez a szegényekben. Ilyen egyszerű találkozni a megdicsőült és föltámadt Krisztussal, akinek arca néha olyan, hogy nem lehet ránézni, mint a Megfeszítetté. De itt van közöttünk és nagyon lelkesen és szívesen szemléljük Őt az Oltáriszentségben, vagy a szentségekben, az Igében. Ez akkor igazán hiteles a világ számára is, hogyha fölfedezzük és megszeretjük az Ő arcát a szegényekben, a szenvedőkben, a megtörtekben. Ott van bennük. Ő maga mondta, Ő maga tette oda magát. Én nem belemagyarázom, hanem fölfedezem. *„Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, ami Isten szájából származik."* Ha Pált idézem, akkor azt mondhatom, hogy magától az Úrtól vettem.

A világ látni akarja, hogy **eléje éljük az Evangéliumot**. És a testvéreink is látni akarják, hogy eléjük éljük az Evangéliumot. Ne várj a közösségben a másikra! Tedd magad! Kezdd te! Ne hivatkozz arra, hogy ezekkel nem lehet, kezdd el te!

Ilyen táplálék az **ima**, aminél szintén nagyon fontos, hogy: **élni az imát, imádkozni az életet**, és ezt összekapcsolni. Ne szakítsuk ketté! Együtt van jelen Krisztus valóságos istensége és valóságos embersége az Eukarisztiában az egyházban. Te valóságosan Isten gyermeke vagy, a Szentlélek szentélye. És valóságosan ember. Ne tépd ketté ezt a valóságot, mert akkor eretnekségbe csúszol, hanem éld meg együtt. Imaéletünknek át kell járnia az életünket, és az életünknek át kell járnia az imádságunkat.

A **szív békéje** nagyon fontos ebben a kapcsolatban. Ez az első és legfontosabb ajándéka Jézusnak, a szellemi harcban is és egyéb küzdelmeinkben is, amikor átéled a hiteden keresztül, hogy itt van Jézus. Az első ajándék a béke, ahogy biztonságba kerülsz. Bár nem szűnt meg még körülötted a gonoszság, nem szűnt meg a betegséged se, de biztonságba kerülsz és békét kapsz. *„Az én békémet adom nektek. Nem úgy, ahogy a világ adja."* Ez a kapcsolat a béke, tehát a jelenlét, a kapcsolattal való betöltekezés.

Mivel tehát bízunk abban testvérek, hogy Jézus vére által bemegyünk a szentélybe, amelyet nekünk, mint élő és új utat, a függönyön – azaz a saját testén keresztül – megnyitott, szabadon mehetünk a Szentek Szentjébe, mert a függöny meghasadt. Beléphetünk a kegyelem trónusához, a szövetség ládájához, ahol már nyugalom van Istenben és az Ő akaratával való egységben.

Be kell lépnünk ebbe a békébe!

Tudom, hogy rengeteg esemény, feladat, program frusztrálttá, feszültté, idegessé tesz bennünket. Mégis az első és legfontosabb, hogy újra és újra lépjünk be Isten békéjébe, a szív békéjébe! Ennek gyümölcse, hogy ez jó, ez igaz, hogy beletaláltál: a **derű**. Annak az örömhírnek a megélése, ami az egyik legfontosabb Igék közé tartozik számomra, amit a tékozló fiú bátyjának mond az atyja. Az idősebb fiú rettentően kiakad, leesik róla az álarc, nem akar bemenni, mert nem azt tette atyja, amit ő elvárt tőle. Ekkor elmondja neki atyja az örömhírt – amiben szintén nem hiszünk akkor, amikor nyugtalanok vagyok, amikor idegesek vagyunk, amikor kikérjük magunknak, vagy a másikat támadjuk –: *„Fiam, te mindig velem vagy és mindenem a tied."* Tehát ezt az egyet nem vettük észre. Minden mást észrevettünk, de azt, hogy mindig velem van és mindene az enyém, ezt nem fogtam föl, és ettől begurultam, mert nekem a „hízlalt borjú" kell, mert nekem az kell, amit én éppen jónak látok.

Óriási béke és nyugalom van Istenben, ami nem azt jelenti, hogy nincs szenvedés, hogy nincs stressz, hogy nincs idegeskedés, de egészen másképpen éli át a fájdalmat, a szenvedést az, aki Isten jelenlétében éli át. Abban ott van a remény és ennek következtében a szeretet.

A **szegényekről** még annyit, hogy **általuk gyógyulunk**. Mi meg akarunk tőlük szabadulni, mert teher. Az imától is megszabadulunk, mert teher, mert plusz feladatnak éljük meg azt, ami nem feladat, hanem létfeltétel. Egyszerűen kapcsolat. Ebben élünk.

A szegényekkel szintén így vagyunk: tehernek éljük meg őket. Pedig ha ismernéd Isten ajándékát, amit rajtuk keresztül ad a Szentlélek által! Meg akar téged gyógyítani a félelmeidtől, a szorongásaidtól, a szeretet sebeitől a szegényeken keresztül. Mert – egy alkoholista pillanatok alatt megmutatja –, hogy hol vannak a szereteted határai, hol vannak azok a korlátok és sebek, ahol te elkezdesz félni. Erre mondhatod azt, hogy gyorsan lezárom és szembesülhetsz Jézussal, hogy ezt gyógyítsd meg bennem. Akkor ez az ember, még akkor is, ha nem fogadhatod be, és nem tudsz rajta segíteni úgy, ahogyan ő szeretné, gyógyulásodra lesz. Mert Jézus megmutatta, hogy hol félsz, hol nem mersz Rá hagyatkozni. Ugyanez érvényes a sérültekre, fogyatékosokra – ők a gyógyulás eszközei számunkra. Nem ezért lettek nyomorultak, nem ezért lettek betegek – nehogy félreértsétek –, de rajtuk keresztül gyógyulunk, belépünk az üdvösségbe, és őrajtuk keresztül találkozhatunk Jézussal is.

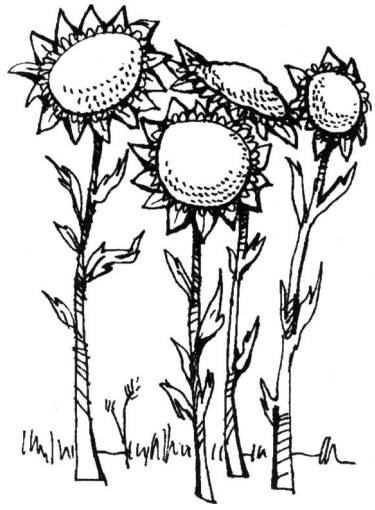
Varga László plébános előadása után

Hogyan szolgáljunk Istennek?

Jézus azért lett emberré, hogy szolgálja az Atyát és a mi üdvösségünket!

Ilyen kérdések merülnek fel bennünk: hogyan szolgálhatjuk Istent otthonunkban, munkahelyünkön és egyházunkban. Ez fontos kérdés, hiszen ezért adta az Úr az újjászületés kegyelmét.

A toll írásra készült, a kard harcra, a mérnököt építésre képezik ki, az ipari tanulót a szakmájára. Nézzük meg tehát, miért teremti Isten az embert újjá, és mi a célja a keresztény jellem kialakításának. Igaz, hogy az igazi keresztény jellem mindig szép és vonzó, de nem az a célja, hogy csupán dísz legyen, hanem az, hogy másoknak használjon. Szolgálatra váltattunk meg, a Mester szolgálata pedig embertársaink szolgálatát foglalja magában. Miként szolgálhatjuk tehát Őt?

Megkíséreljük e kérdést most megválaszolni, de először tisztázzuk a „szolgálat" szó pontos értelmét! Manapság annyira tág értelemben használjuk ezt a fogalmat – például a kereskedelmi vállalatok „szolgálatukat" kínálják fel –, hogy vissza kell mennünk a tökéletes példaképhez.

A mi Urunk is szolgált, és élete feltárja előttünk a szolgálat értelmét. Ő önmagát adta oda minden fenntartás nélkül másokért, és ez az önátadás a kereszten érte el a tetőpontját. A szolgálat nem csupán egyik tevékenysége volt életének, hanem egész életútja ez volt. *„Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell élnie, amint ő élt"* (1Jn 2,6). *„Mert az Emberfia nem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és adja az Ő életét váltságul sokakért"* (Mk 10,45). A hívő ember számára Jézus Krisztus élete az a szótár, amely meghatározza a „szolgálat" szót. Egyéb meghatározásra nincs is szükség. Miközben mindenkor éberen figyelünk Példaképünkre, foglalkoznunk kell azzal a gyakorlati kérdéssel is, hogy miként szolgálhatjuk legjobban Őt ma, adott körülményeink között. Feltételezve, hogy valóban őszintén kívánjuk, hogy a Mester használhasson bennünket – mi az, **amit** tehetünk, és **hogyan** tehetjük azt? Ezekkel a kérdésekkel, ebben a sorrendben szeretnénk most foglalkozni.

A. Felszerelésem

A katonát nem üres kézzel küldik ki a csatatérre, hanem felszerelik a harcra. Isten sem várja tőlünk, hogy minden felszerelés nélkül szolgáljuk Őt. De nem mindenki részesül ugyanabban a képesítésben. A sebész a kórházban, a számítógépes az irodájában, a rádiókezelő a repülőgépben, a gazdálkodó az aratógépen – ezek mindegyike különböző eszközökkel van felszerelve, és másmás adottságokkal rendelkezik.

A talentumok példázatában (Mt 25,14-30) mindegyik szolga **kapott valamit** – bár különböző összegeket –, amivel szolgálhatott. Mi is **mindnyájan** kaptunk va-

lamilyen tálentumot Istentől, és ez képezi felszerelésünket a szolgálatra. A „talentumok" természetes adottságainkat, képességeinket, különböző dolgok megtételére való rátermettségünket jelentik. Mondjuk, hogy János kitűnően tud a nyilvánosság előtt beszélni, Istvánnak tehetsége van a fiatalok közötti munkához, Feri ügyesen kezel mindenféle szerszámot, míg a bátyja, Tamás, született atléta. Mária zenei adottsággal rendelkezik, míg nővére, Jutka, akkor érzi elemében magát, ha betegeket ápolhat. Ezt a felsorolást szinte a végtelenségig lehetne folytatni, de ilyen nagy változatosság ellenére is ezek mindegyike ajándék, amelyet az Adományozó arra szánt, hogy az Ő szolgálatára használjuk fel. Vegyük tehát leltárba a **mi** felszerelésünket. Melyek a mi talentumaink? Nyilván ez fogja megmutatni, hogy milyen területen szolgáljunk.

Erre a kérdésre úgy lehet a legjobban választ kapni, hogy felteszünk két további kérdést: „Mihez értek igazán, azaz mit tudok **jól** csinálni?" és „Mi az, amit valóban **szívesen** teszek?" Itt két félreértést kell elkerülnünk. Az egyik a hamis szerénység, amely azt hangoztatja: „Ó, nekem nincs semmiféle különös adottságom!" Ez egyszerűen nem igaz, mert: „*A kegyelem... mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott*" (Ef 4,7).

A visszahúzódás gyakran csak félelmet vagy lustaságot leplező kifogás, s egyúttal vád Isten ellen. Ez annak az embernek a magatartása, aki elásta a talentumát. A másik hiba, olyan szolgálatba belefogni, amelyre nem vagyunk alkalmasak, és amelyben csak szerencsétlenkedünk. Ez éppen annyira akadálya lehet Isten munkájának, mint a lustaság. Ismerjük fel valódi adottságainkat, és akkor képesek leszünk olyan szolgálatot vállalni, amelyre fel vagyunk szerelve, és azt jól és sikeresen el is fogjuk végezni. Gondoljunk arra is, hogy adottságaink lehetnek rejtettek is, amelyeket fejleszteni és gyakorolni kell. Az adottságokat használni kell ahhoz, hogy sajátunknak tudjuk őket. Legalább egy talentumunk biztosan van, bár valószínűleg több is, amelyet Isten az Ő szolgálatára adott, bármennyire jelentéktelennek tűnjék is az nekünk. Fogadjuk így el ezt a tényt, s ne legyünk álszerények képességeinket illetően!

Adottságaink és képességeink megmutatják, hogy **mit** tehetünk. Szolgálatunknak négy súlypontja van: az otthonunk, a foglalkozásunk, a népünk és az egyházunk.

B. Az otthonunk

„A jótékonyság odahaza kezdődik." Ez a közismert mondás a szolgálatra is igaz. A Mester is otthon tanult meg szolgálni. Sokan rossz helyen kezdik, amikor a távolban keresik a szolgálatra való alkalmakat, s közben nem veszik észre azokat, amelyek a kezük ügyében vannak. Ezért van az, hogy némelyik hívő ember, akit sokra becsülnek a társaságban, nem örvend nagy kedveltségnek otthon. Az lenne a helyes, ha hívő voltunk azonnal megváltoztatná családi életünk egészét is. Fontos meglátni azt, hogy szívességből, udvariasságból, jóindulatból, jó kedélyből, segítőkészségből még **többre** van szükség – nem pedig kevesebbre –, ha kereszténykénti akarunk együtt élni azokkal, akiket legjobban ismerünk. A hívő ember felelősséget vállal, amikor segít felépíteni a helyes családi életet, és nem követi azt a modern irányzatot, amely csupán étkező- és hálóhelynek tekinti az otthont. Rendszeresen igyekszik segíteni a házimunkában, és nem hagy rá minden otthoni kötelességet az agyondolgozott feleségre vagy édesanyára. Tanítványságunk valódiságát gyakran (és helyesen) ilyen apróságok alapján ítélik meg az emberek.

Az otthoni szolgálat ennél azonban még sokkal többet jelent, mert minden hívő ember otthona élő sejtté lehet Isten országának munkájában. Akvila és Priszcilla otthona például, akár Korintusban, Efezusban vagy Rómában éltek, Krisztus gyülekezetévé lett, a keresztény élet és közösség „fertőző" központjává. Ezt a feladatot főleg a vendégszeretet bölcs gyakorlásával végezheti az ember. János például nem hívő ember, de szeretnéd őt megnyerni Krisztus számára. Hívd meg egyszer uzsonnára vagy vacsorára, és hozd össze Györggyel, egy megnyerő keresztény barátoddal. József, noha hívő ember, mégis magányos és társtalan, és nem halad előre a lelki-szellemi életben. Hívd meg őt a legközelebbi társas együttlétre, és segíts neki, hogy megismerkedjék más hívő emberekkel. Az otthon a legjobb hely arra, hogy idegeneket megismerjünk, és ilyen módon baráti kapcsolatok jöjjenek létre, s ez lényeges előkészítése lehet az evangelizációnak. Kitűnő szolgálat az, ha például meghívunk egy „kívülállót" vasárnap délután uzsonnára, és utána elvisszük őt egy igehirdetési alkalomra és szentmisére.

Az otthonunkat szélesebb körű alkalmak tartására is fel lehet használni, és tapasztalati tény, hogy egy lakásban sokkal könnyebb kötetlen, baráti légkört teremteni, mint bárhol másutt. Az összejövetelt kezdhetjük a szokásos szórakozással, étkezés után pedig folytathatjuk rövid Igeolvasással, amelyet megbeszélünk, egy jól előkészített beszélgetéssel, amikor többen bizonyságot tesznek. Lehet olyan „vegyes" társaságot is meghívni, amikor minden hívő ember magával hoz egy nem hívő vendéget. Az ilyen összejövetel többször volt már alkalmas eszköz arra, hogy egyesek megtalálják az utat Isten országába. Továbbá egy ilyen otthonnak hamar híre is terjed, szívélyessége és vendégszeretete miatt. Bajban levő emberek megtudják, hogy itt segítséget

és bíztatást nyerhetnek. Az bizonyos, hogy a gyülekezet „házon kívüli" szellemi színvonala sohasem lehet magasabb, mint az otthonokon belüli közösségeké, és hogy a gyülekezetek testvéri közössége és missziós lendülete nagy mértékben az utóbbitól függ. Milyen *„a te házadnál lévő gyülekezet"* (Filem 2)?

C. Foglalkozásunk

Figyelemre méltó, hogy az ember foglalkozását gyakran nevezzük „hivatás"-nak. Annak is kell lennie, mert Istennek az a szándéka, hogy mindennapi munkánk Őtőle kapott megbízás legyen. Nemcsak az ún. lelki munkához kellene isteni elhívást kapni, hanem mindenféle munkához, legyen az akár tanítás, akár orvosi, jogászi, mezőgazdasági munka, vagy akár utcaseprés. A modern társadalomban különösen fontos, hogy az emberekben tudatosodjon: Isten megbízásából végzik a mindennapi munkát. Ebben minden hívő ember példát adhat a munkahelyén.

Már a pályaválasztásra nagy gondot kell fordítanunk, hogy biztosak lehessünk abban, választásunk Isten elhívása szerint történt. Ha valamiképpen elkerülhető (igaz, hogy ez nem mindig lehetséges), a hívő ember ne sodródjék bele az éppen adódó munkába, vagy abba, amelyik pillanatnyilag a legmagasabb fizetést ígéri. Legjobb, ha komolyan imádkozunk a pályaválasztásért, és ha erre nézve is kikérjük mások tanácsát. Itt is elsősorban azt kell kérdeznünk: „Melyek az adottságaim? Hogyan tudom Istent és embertársaimat legjobban szolgálni?" Manapság könnyen lehet értékes tanácsot kapni ilyen ügyekben, és rendszerint szakszerű kiképzésben is részesülhet az ember.

A hívő embernek arra kell törekednie, hogy munkájában jól megállja a helyét. *„A buzgóságban ne lankadjatok, legyetek tüzes lelkületűek: az Úr az, akinek szolgáltok!"* (Róm 12,11) Rossz hatást kelt, ha egy keresztény ember alkalmatlan a munkájára és hanyag. A mi feladatunk az, hogy új hozzáállást vigyünk bele a mindennapi munkába. Ne úgy dolgozzunk, hogy félszemmel állandóan az órát nézzük és számítgatjuk, hogy mennyit is keresünk, hanem úgy dolgozzunk, „mint az Úrnak"! Az így végzett munka Istennek való szolgálat.

Még sokféle módja van annak, hogy Isten országát szolgáljuk mindennapi munkánkon keresztül. Ha munkahelyünkön van egy másik hívő ember, megbeszélhetjük egymással, hogy mit tehetünk közösen az Úrért abban a környezetben. Hogyan bátoríthatunk másokat, segíthetünk munkatársainknak, stb. Amikor hívők összejönnek imádkozni, együtt átgondolhatják, hogyan lehetne keresztény elvek szerint végezni a munkájukat, és esetleg közösen felléphetnek helytelen gyakorlatok ellen. Ha ez szélesebb körben elterjedne, akkor ritkábban hangzana el az a bírálat, hogy sok keresztény csak vasárnap szolgálja az Urat, hétközben a mammonnak él. *„Senki sem szolgálhat két úrnak."* A mi dolgunk megmutatni a világnak, hogy az Istennek való szolgálat nem korlátozódik csupán a vasárnapi szentmisékre.

D. Népünk

A keresztény ember két ország polgára, és felelősséggel tartozik mindkettőnek – meg kell adnia *„a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené"*. A polgári rend Isten intézménye jogalkotás és annak végrehajtása céljából (Róm 13,1-7), a hívő ember pedig felelős azért, hogy segítsen ebben a munkában. Arra vagyunk hivatva, hogy olyanok legyünk, mint a só, amely megakadályozza a társadalom romlását. Ha az Evangéliumot hirdetjük szavainkkal és életünkkel, akkor szolgáljuk igazán népünket, mivel egyedül az igazságosság emelheti fel a nemzetet. Azonban vannak még más módok is, amelyekkel az ember a földi rendet szolgálhatja.

A hívő emberek mindenekelőtt igyekezzenek mindig és mindenütt olyan magatartást tanúsítani, amellyel a lehető legnagyobb hatással lehetnek az egész társadalomra. Amint arra az előző fejezetben már rámutattunk, a keresztény ember minden munkahelyen szolgálhatja embertársait, és ilyen módon az Úr Jézus Krisztus hatása közvetve érezhető lehet az egész társadalomban. Legyen bármilyen szerény is valakinek a munkája, mégis hozzájárulhat egész népe szolgálatához. Különösen tágak a keresztény ember lehetőségei jóléti és szociális területen, ahol a valódi keresztény lelkület kedvező módon befolyásolhatja a döntéseket és a megvalósítandó feladatokat. Jó és hasznos munkát végezhetünk a munkavállalók különböző érdekvédelmi szerveiben is.

Legyen továbbá minden keresztény a társadalom élő lelkiismerete, aki hasonlóan az ószövetségi prófé-

tákhoz, szenvedélyesen fellép a társadalmi igazságosság mellett. Ehhez természetesen hozzátartozik az országos események iránti értelmes érdeklődés.

Egyetlen hívő ember sem mentegetheti magát tájékozatlanságával, amikor emberek millióinak a sorsa forog kockán. A kereszt fényében kell látnunk minden embert. Éppen ezért, mint jó állampolgároknak, segítenünk kell a háború, a nyomortanyák, a munkanélküliség, a szociális igazságtalanságok leküzdésében, egyszóval szálljunk szembe mindennel, ami ellenkezik Krisztus tanításának szellemével.

Ha valaki azt mondja, hogy ezek nem Isten országának az ügyei, annak azt válaszoljuk, hogy minden munka, amelyet Jézus Krisztus tanítványai végeznek, az Isten országáért végzett munka, és minden hűséges szolgálat embertársaink javára, Istennek való szolgálat, azaz istentisztelet.

E. Egyházunk

A hívők mindnyájan Krisztus Testének tagjai, és – mint az emberi testben – minden egyes tagnak megvan a maga feladata. De milyen sok keresztény megelégszik azzal, hogy csupán eljár Krisztus egyházába; élvezi a jogokat és elfogadja a kiváltságokat, de kerüli a terhek hordozását és a felelősséget. Hogyan szolgálhatjuk tehát az egyházat és azon keresztül Isten országát?

Ezen a ponton lényeges, hogy különbséget tegyünk az egyházi szolgálat két fajtája között: vannak olyan feladatok, amelyek végzésére **minden** keresztény ember el van híva, és olyanok, amelyekhez **különleges adottság** szükséges. Az elsőhöz a következők tartoznak:

1. **Az istentisztelet**. Az egyház Isten dicsőségére teremtetett, ezért az istentisztelet a fő és állandó tevékenysége. Minden hívőnek mint Jézus Krisztus papjának felelőssége *„szellemi áldozatokkal áldozni"* (1Pt 2,5) mind az egyéni csendességében, mind a közös istentiszteletek alkalmával. Rendszeres közös szentmise nélkül nincs egyházi szolgálat. Arra a gyakori kérdésre: „**Hogyan** szolgálhatnék én az egyházban?" – az első válasz ez: „Vegyél részt a **szentmisén**!"
2. **A közbenjáró imádság** az egyházért és minden emberért. Ez még jobban egyesít minket megdicsőült Urunkkal, aki *„mindenkor él, hogy közbenjárjon értünk"* (Zsid 7,25). A közbenjárás munka, olyan szolgálat, mely sokszor többet ér, mint a pusztán emberi igyekezet és erőfeszítés. Imádkozzunk az igehirdetésért (különösen vasárnaponként), az egyház vezetőiért és minden tagjáért, az egyetemes kereszténységért, a hitetlenek megtéréséért. Egyesüljünk másokkal ebben a közbenjáró szolgálatban, ha van hetenként imaösszejövetel közösségünkben. Az ima olyan szolgálat, amelyet rokkantak, betegek, gyöngék és idősek is végezhetnek, akik gyakran kérdezik: „Ugyan mit tehetnék **én** az egyházért?" Kérdezd meg az egyház vezetőjét vagy a beteglátogatót, hogy kikért imádkozhatnál, és tekintsd ezt egyéni hozzájárulásodnak Isten munkájához. Sokan nem is sejtik, hogy mi minden történik az imádság által!
3. **Egymás építése**. Az Újszövetségben sokszor találkozunk ezzel a felszólítással: *„építsétek egymást!"* (1Tesz 5,11) Ez azt jelenti, hogy szerető érdeklődéssel fordulunk az egyház többi tagja felé, törődünk lelki jólétükkel és szükségeikkel. *„Ne nézze ki-ki csak a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is"* (Fil 2,4), így épül fel a közösség, szeretetben. Az egyházközség „filadelfia" városa, testvéri szeretet, ő a Szentlélek közössége. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a közösség tagjai ismerjenek meg lehetőleg minél több egyházközségi tagot, keressék az alkalmat a többiek bátorítására és hitben való erősítésére, és szolgáljanak azoknak, akik szükséget látnak. Minden hívő emberben megnyilatkozhat a szeretet és szívélyes testvériesség szelleme. Egy egyházközség sem lehet erős e nélkül.
4. **A tanúságtétel**. Minden egyes közösségi tagnak felelőssége, hogy tanúságot tegyen életével és szavaival Jézus Krisztus Evangéliumáról, és hogy ily módon részt vegyen a világ evangelizálásában. Eltekintve az evangelizációnak ama fajtáitól, amelyekhez külön adottság szükséges, a bizonyságtételnek legalább három fontos lehetősége van minden hívő ember számára. Ezek: barátság és személyes kapcsolat, mások meghívása az igehirdetési alkalmakra és a missziós munka áldozatos támogatása.

Most azok felé az egyházi szolgálatok felé fordítjuk figyelmünket, amelyekhez külön adottságokra van szükség – noha, mint már említettük, az adottságok gyakran rejtettek, és fejleszteni kell őket.

Sose állapítsuk meg elhamarkodottan, hogy nem vagyunk alkalmasak egy bizonyos munkára, mert Krisztus gyakran kifejlesztheti bennünk az adottságot, ha mi készek vagyunk erre.

A következő felsorolás természetesen nem teljes, csupán az a célja, hogy az olvasót más szolgálati lehetőségek felkutatására ösztönözze.

1. Az **igehirdetés**, vagyis a nyilvános beszéd adománya. Itt nem csupán a teológiát végzett lelkipásztorok számára vannak szolgálati lehetőségek, hanem minden Istentől elhívott testvérnek, különö-

sen pedig azoknak, akik hajlandók beszélni, ha nem is a nyilvános istentiszteleten, hanem például ifjúsági összejöveteleken, vagy más, kisebb egyházi alkalmakon. Állandó igény van az ilyenfajta szolgálatra, és a kereslet rendszerint sokkal nagyobb, mint a kínálat.

2. A **tanítói szolgálat** adottságát nem szabad az előzővel összetéveszteni. Ez magában foglalhatja a kis gyermekek tanítását vagy bibliakör vezetését fiatalok számára és hasonlókat. Az ifjúsági csoportoknak rendszerint sok ilyen tanítóra van szüksége. Ehhez a munkához manapság értékes segédeszközöket lehet találni jegyzetek és leckevázlatok alakjában.
3. Az **ifjúsági munka** vezetése értékes szolgálat, amely sokat követel az embertől, és ennek a szolgálatnak a fontossága a jövőben valószínűleg még növekedni fog. Egyházközségeink ifjúsági munkája vezetésének nem szabad gyengébbnek lennie, mint a világi ifjúsági munkáénak. Ennek a célnak az eléréséhez vezetésre rátermett egyénekre és helyes kiképzésre van szükség.
4. Ha valakit megbíz a közösség, akkor szolgáljon örömmel a **különböző tisztségekben**, akár mint hitoktató, diakónus, gondnok, pénztáros vagy vezető, stb. és ilyen módon részt vehet a felelősség vállalásban.
5. A **látogatás szolgálatát** végzők értékes munkát végezhetnek azáltal, hogy felkeresik a betegeket, szegényeket és más nehézséggel küszködőket, bátorítják és vigasztalják őket. Érintkezésben állnak minden egyházközségi taggal, törődnek a megfáradtakkal és azokkal, akik elhanyagolják a közösséget. Több ilyen munkásra is szükség lenne minden egyházközségben, és ezeknek a vezetővel kell együttműködniük, hogy közösen pásztorolhassák a nyájat.
6. A keresztény **irodalom** használata és terjesztése sok bölcsességet és figyelmet igényel, de kitűnő módja annak, hogy az ember kívülállókat megnyerjen, és sok alkalmat nyújt a tanúságtételre.
7. Az **írói adottságot** sokkal jobban ki lehetne használni a közösségben. Lehetne például cikkeket írni evangéliumi lapokba, faliújságba, stb. Jó, ha van a közösségnek könyvterjesztése, ahol Bibliák, evangéliumi könyvek és füzetek, stb. kaphatók. Mindazok, akik érdeklődnek a könyvek és az irodalom iránt, itt jó lehetőséget találhatnak a szolgálatra.
8. A **zene és az ének** az Evangélium szolgálói, és a jó énekhanggal rendelkezők a szentmisén szolgálhatnak. Ha játszunk valamilyen hangszeren, ezt a képességünket is Isten szolgálatába állíthatjuk.
9. Ügyes kezek számára sokféle szolgálati alkalom nyílik a közösségben. A **kőműves**, az **asztalos**, a **bádogos** és a **festő** mind hasznos szolgálatot végezhet.
10. Végezetül igen fontos, hogy minden közösségi tag általában kész legyen a szolgálatra és „kéznél legyen". Mindig akad valami apróság, amit valakinek valahol el kell végeznie, és ezek rendszerint a kevés hűséges tagra maradnak. Aki éber és készséges, még a legcsekélyebb szolgálatra is, az mindig bőségesen talál alkalmat, hogy tegyen valamit Krisztusért és a gyülekezetért.

F. „A ti okos istentiszteletetek"

Isten országáért végzett szolgálatunk négy területet ölel fel: otthonunkat, mindennapi munkánkat, népünket és egyházunkat. Ez mind „istentisztelet".

Tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy kétféle munka van, világi és lelki-szellemi, és hogy csak ez utóbbi nevezhető Krisztus számára végzett szolgálatnak. Az ilyen tévedés hamis megosztást visz az életünkbe, s ez elkerülhetetlenül oda vezet, hogy megpróbálunk „két úrnak szolgálni".

A hétfő reggeli munka éppen annyira keresztény munka, mint a vasárnapi szentmise, **ha** mind a kettőt az Úrnak tesszük.

„Ha" – ezen fordul meg minden; azon, hogy milyen indítóok áll egész munkánk és szolgálatunk mögött.

William Low így foglalja össze a szentség fogalmát a mindennapi életben: *„hogy minden tettünkkel igyekszünk Istennek tetszeni."* Ez az egyszerű indíték minden ténykedést istentiszteletté változtat, és a legközönségesebb munkát is az isteni dicsőség fényével ragyogja be.

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK

1. Hogyan fedezhetjük fel azokat a talentumokat, amelyeket Istentől kaptunk?
2. Beszéljük meg, hogy ki-ki hogyan használhatná otthonát Isten szolgálatában!
3. Milyen módon tudna az egyházközségben (közösségben) szolgálni egy beteg, egy sportember, egy kereskedő, egy újságíró, egy háziasszony?
4. Szabad-e különbséget tenni lelki-szellemi és világi munka között?

R.W.K.

Ó Uram, add...

Ó Uram, add, hogy izzó létedet
létem mélyén és a világban
nyugtalan ujjakkal kitapintsam.
Add, hogy tudjalak és érezzelek
forró, belső mély remegéssel,
mint a villamos áramot érzi
a dróthuzal minden részecskéje.

Ne csak a sejtelem és a talány légy,
ne csak a járhatatlan út,
ne csak a valószínűtlen valószínűség,
kiben a kétségek vak éjszakáin
kételkedni is lehet.
Légy inkább a cél, a bizonyosság,
mint amilyen a bársony fecskemadárnak
messze délen az északi égöv
illatos és sodró tavasza,
mely ki tudja, milyen utakon,
titkos táviratot küld hozzá
és már nincs maradása,
mennie kell s belemártja
szárnyai mély kék tollait
a levegő zengő, meleg örvényébe.
Légy nekem az élő Élet s a valóság s hit, bizalom
kinek lényét, hogy felfogjam, gyönge vagyok bár,
ámde a létét érzékelni tudjam,
mint a bogár s rózsa a fény tüzes óceánját.
Drága kereszted szent sugarával utamra,
mint az égő fáklya, Uram, Te világíts,
hogy Teáltalad és Néked-tetszőn
lángoljon szépséggé, ihletté és dallá
minden öröm és minden fájdalom
égő ritmusa bennem.

Ölbey Irén

»A Te Igéd... világosság utamon«

6. **(Zsolt 119,105)**

Mit jelent a megszentelődés?

Pál apostol, amikor levelet ír az efezusiaknak, az ott *„élő szenteknek"* címzi mondanivalóját. Nem azért, mintha nem tudná, hogy Efezusban élnek méltatlan keresztények is, hanem mert hiszi, hogy *„Jézus Krisztus által fogadott gyermekei lettek"* az Atyának (Ef 1,6).

Hiszi, hogy a megtéréssel és a lelki újjászületéssel az ember élete *„Krisztussal az Istenben van elrejtve"* (Kol 3,3). A lelki újjászületés a Szentlélek műve. Ha valaki *„nem szabja magát a világhoz"* (Róm 12,2) és a szívét Istennek adja (Róm 12,1), az egy hatalmas, szent történés. Isten vesz benne lakóhelyet (Jn 14,23), Isten gyermeke lesz (Róm 8,16), mert *„Istenből született"* (Jn 1,13). Akik Jézus tanítványai, azok mindenben követik Jézust. Az Atya kívánsága, hogy a tanítványok *„hasonlókká váljanak Fia képmásához"* (Róm 8,29).

Ez a hasonlóság nem jön létre egyik pillanatról a másikra, hanem folyamatos növekedés által. A Szentlélek mindenkinek a szívében munkálkodik, aki megnyílik Előtte. Megmutatja az Atya akaratát az élet minden területén és vonzóvá teszi Jézus magatartását és értékrendjét. Az Ige által megadja ezt a bölcsességet, hogy ne a világ szemével, hanem természetfölötti szempontból lássuk önmagunkat. Rámutat az Evangélium szépségeire és azok megvalósítására hív. Ugyanakkor rámutat hibáinkra és tévedéseinkre is. Erőt ad a változáshoz azoknak, akik őszintén törekszenek hibáik kijavítására.

Péter apostol így bátorít: *„A titeket meghívó Szenthez méltóan magatok is váljatok szentté egész életmódotokban"* (1Pt 1,15). Érdemes megfigyelni, hogy *„egész életmódot"* említ az apostol, nemcsak az imádság szent perceit. Isten iránti hálából és szeretetből föl kell vállalni, hogy szavaink, gondolataink, egész viselkedésünk megfeleljen a szentségnek. A szentséggel kapcsolatban különbséget kell tenni a helyzet és az állapot között. Jézus kereszthalála által az ember megszabadult a bűn rabságából, Isten gyermeke és a mennyország örököse lett. Szentté lett a helyzetét tekintve!

Az állapota pedig az, amit élete a gyakorlatban felmutat. A Szentlélek azon munkálkodik, hogy a kettő egymással találkozzon. Az állapot azonos legyen a helyzettel. A Szentlélek sokféle formában munkálkodik rajtunk. Néha a Szentíráson keresztül, máskor a szenvedésen, vagy emberi kapcsolatainkon keresztül. Van, amikor belső indításokkal, vagy közösségünkkel formál bennünket. Minél inkább átadod szívedet az Úrnak, a Szentlélek annál gyorsabban tud segíteni a szentség felé.

Ez megkívánja, hogy legyőzd belső ellenállásodat, ami fakadhat gőgből, lustaságból, hiúságból, hatalom és élvezetvágyból, vagy egyszerűen félelemből. Azt gondoljuk, jobb a kényelmes jelen, mint a kockázatos jövő. Félünk a szentség ismeretlen követelményeitől. Pedig a mi Istenünk csak azt kívánja tőlünk, ami a legjobb: *„Isten akarata ugyanis az, hogy szentekké legyetek"* (1Tesz 4,3). A szentség az Ő szent életéből való részesedés. A szentség által tudunk Vele egyesülni és örökre boldogok lenni.

Kérdések a megbeszéléshez:

1. Milyen ellenállás van bennem a megszentelődéssel szemben?
2. Mitől kell elszakadnom, hogy a szentség útjára lépjek?
3. Hiszem-e, hogy Isten vágyódik arra, hogy szentté tegyen?

D.B.K.

Tartalomjegyzék

Katona István: Jézus eljött, hogy megtanítson szeretni! 3
Thiry István: Gondolatok magamról .. 5
D.L. Fleming S.J. után: Hogyan őrizhetjük meg szeretetünket az Egyház iránt? 7
Lucie Christine: Urunk szépsége... 8
Varga László: Hogyan lehet közösséget teremteni? – 2. rész 10
R.W.K.: Hogyan szolgáljunk Istennek? 12
Ölbey Irén: Ó Uram, add... 17
D.B.K.: »A Te Igéd... világosság utamon« 6. 18

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Közöljük Kedves Olvasóinkkal, hogy újságunk árát 2003-ban nem változtatjuk, a postai díjak emelkedését az előfizetésbe beszámítottuk. Kérjük az előfizetést mielőbb megküldeni!

¤ A Karizmatikus Kongresszus előadásainak anyagát nem tudtuk e számunkban közölni, mivel lapunk október 19-én már a nyomdában volt. A januári számban szándékozunk róla megemlékezni.

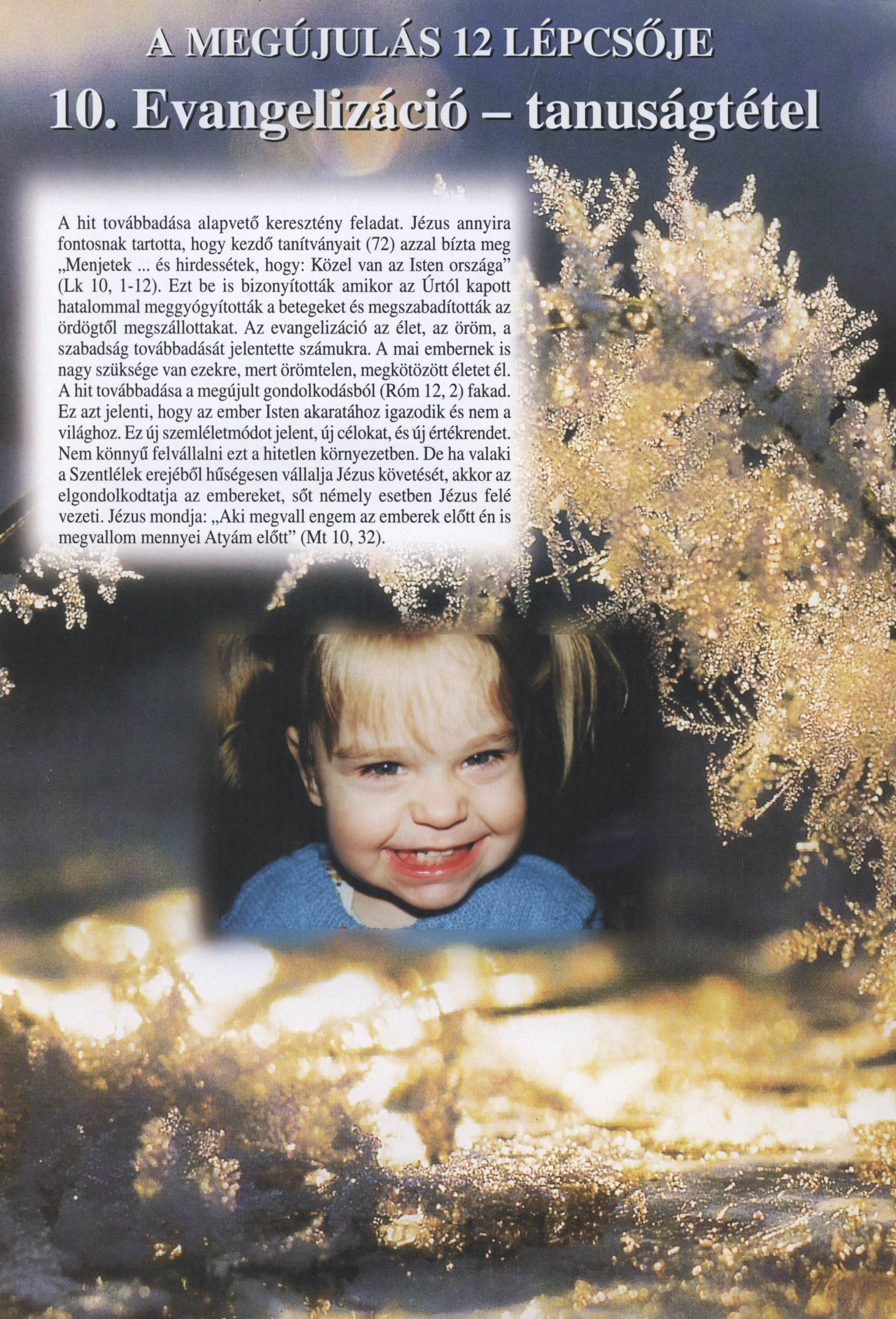
E-mail cím:
maranatha.hu@freemail.hu
katona.istvan@freemail.hu

Címünk:
1146 Bp. Thököly út 120.
Tel/fax: 222-53-06

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

10. Evangelizáció – tanuságtétel

A hit továbbadása alapvető keresztény feladat. Jézus annyira fontosnak tartotta, hogy kezdő tanítványait (72) azzal bízta meg „Menjetek ... és hirdessétek, hogy: Közel van az Isten országa" (Lk 10, 1-12). Ezt be is bizonyították amikor az Úrtól kapott hatalommal meggyógyították a betegeket és megszabadították az ördögtől megszállottakat. Az evangelizáció az élet, az öröm, a szabadság továbbadását jelentette számukra. A mai embernek is nagy szüksége van ezekre, mert örömtelen, megkötözött életet él. A hit továbbadása a megújult gondolkodásból (Róm 12, 2) fakad. Ez azt jelenti, hogy az ember Isten akaratához igazodik és nem a világhoz. Ez új szemléletmódot jelent, új célokat, és új értékrendet. Nem könnyű felvállalni ezt a hitetlen környezetben. De ha valaki a Szentlélek erejéből hűségesen vállalja Jézus követését, akkor az elgondolkodtatja az embereket, sőt némely esetben Jézus felé vezeti. Jézus mondja: „Aki megvall engem az emberek előtt én is megvallom mennyei Atyám előtt" (Mt 10, 32).

150 Ft

„Ne féljetek!
Nagy örömet hirdetek nektek
és az egész népnek:
ma született az Üdvözítő”

Lk 2,10